

A L B A T R O S

Petra Braunová

Třetí
čtení

Kuba nechce prohrávat

Kuba nechce prohrávat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová

Kuba nechce prohrávat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

A L B A T R O S

Třetí
čtení

Petra Braunová
Kuba nechce prohrávat

Petra Braunová
Ilustroval Jiří Bernard

Kuba nechce prohrávat

ALBATROS

© Petra Braunová, 2014
Illustrations © Jiří Bernard, 2014

www.petrabraunova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-03634-2
ISBN e-knihy 978-80-00-03677-9 (1. zveřejnění, 2019)

Malí karbaníci

„Zelený!“

„Červený!“

„Žaludy!“

„Kule!“

Babička zadělává těsto na buchty a jedním uchem poslouchá, co se děje u kamen. Slyší pleskat karty o desku stolu. Kuba je červený až za ušima. Je zapálený pro hru jako zkušený karbaník. Zbývá mu srdcový svršek a ku-

lový král. Sleduje Jirku s Vaškem, kteří taky v ruce svírají každý jen dvě karty.

Babička nohou odstrkuje černého kocoura Mikeše. Dívá se na ni rozhořčeně a rozčileně mňouká. Cítí teplé mléko.

„Prší!“ zvolá děda a směje se. Odhodí na hromádku kulové eso a zvedne prázdné dlaně k hlavě. „Kdybychom hráli o peníze, jsem boháč!“

Kluci protáhli udiveně obličeje.

„Dědo, ty švindluješ!“ křičí rozčileně Kuba.

Diví se i Vašek, který se chystal odhodit dvě sedmičky.

Děda byl rychlejší. Vyhrál.

„Musím vás, kluci, naučit mariáš,“ zubí se dědeček. „Tohle je pro prťata.“

„Ježkovy voči, ještě abyste hráli o peníze!“ lekne se babička a pohrozí oběma prstem. „Ať vás to ani nenapadne!“

„Já stejně nemám žádné peníze,“ říká Jirka.

„Právě bys mohl nějaké vyhrát!“ navrhuje Vašek.

„Kdepak, kluci! Opovažte se!“ zlobí se babička doopravdy. „A dědo, jestli budeš mluvit o penězích, zakážu ti karty hrát vůbec! Hazard mi do kuchyně netahej!“

Děda se chytí za pusy, koulí očima a Jirka s Vaškem se smějí.

„Dědo! To neplatí!“ zlobí se stále Kuba.

„Ne? Proč myslíš?!“ brání se děda.

„Nemůžeš vyhrát pětkrát po sobě!“

„Proč ne?“

„To není možné!“

„Je to tak. Vyhrál jsem, protože si karty vždycky dobře srovnám.“

Kuba se mračí jako kakabus.

„Nono, tady někdo neumí prohrávat!“ dobírá si dědeček vnučka. „Kubo, Kubo, musíš se naučit přijmout porážku! V životě to budeš potřebovat!“

Ach, to je pro kluka, jako je devítiletý pihovatý Jakub, hrozně těžké! Hraje karty rád, umí prší, kanastu i žolíky, ale nesmí prohrát. To se pak v něm rozlije zlost, jako kdyby vylil malinovou šťávu na koberec.

„Ale jdi, ty karbaníku,“ zachraňuje situaci babička. „Neštěstí v kartách, štěstí v lásce!“

Ještě to tak! Aby Kubu babička škádlila kvůli Johance! Kluci se začínají šklebit. Dobře vědí, na co babička naráží. Johanka je Kubova spolužačka, která může na něm oči nechat. Naštěstí ale kluci neviděli, že Kubovi z kapsy kalhot na začátku prázdnin vypadlo psaníčko plné srdíček. To by bylo řečí. Stačí, že od té chvíle mu nedá pokoj babička. Ještě tak, aby se mu smáli kamarádi!

Jirka s Vaškem se loučí. Oba musí domů.

Kuba mrzutě odhodí karty na stůl. Co teď! Za deště se člověk jenom nudí.

„Kubo, zahrajeme si Člověče, nezlob se!“

Babička uklidí stůl. Děda rozdává figurky. Mrká přitom na vnoučka.

„Jdeme na to?“

„Já začnu! A můžu třikrát?!“

Kuba popadne kostku a hází. Čtyřka. Dvojka. Pětka. Ach jo!

„Teď já!“

Babička hodí taky čtyřku.

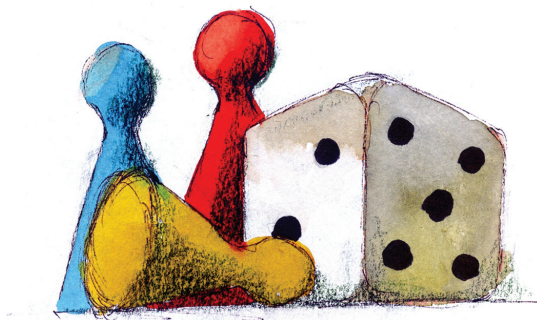
Děda rychle chytí kostku, potěšká ji v dlani, cosi zamumlá – a kostka se zastaví na šestce.

„To není možné!“ Kuba se popadne za hlavu. „Dědo, ty čaruješ!“

„Třeba jo!“

Děda se směje pod vousy. Jeho modré figurky brzy porážejí babiččiny žluté a Kubovy červené. Kuba zuří. Když se konečně dostal do hry, jak to, že mu padají samé dvojky a trojky? Vleče se jako šnek. I babička už má tři žluté panáčky v domečku.

„Člověče, nezlob se!“ chechtá se děda, když z pole vyhazuje poslední červenou figurku.

Kuba zase prohrál. To už je moc! Vyskočí od stolu a utíká po dřevěných schodech na půdu. Má rád své tajné místočko u vikýře, odkud se tak dobře pozorují lidi na dvorku, ptáci na střeše a mraky na obloze. Jenže dnes je zataženo a lijede jako z konve. Do červené střechy bubnuje déšť. I proto děda navrhl hrát oblíbenou karetní hru Prší.

Kuba sedí na staré dece a rozmrzele pozoruje tmavé nebe. Kdyby aspoň byla bouřka! To je panečku něco, sledovat klikaté zlaté hady, při kterých pokaždé zaburácí, až se v člověku tají dech. Dneska je déšť jenom protivný, z nebe padají šedivé provazy vody. Nikde ani živáčka. Kluci od sousedů zmizeli. Musejí se pořádně vydrhnout a máma jim ostríhá nehty.

„Nemůžete jít do školy jako čuníci!“ volala na své kluky hlasitě z okna, až tím rozchechtala děti na návsi.

Je konec léta. Kuba poslední srpnový týden jako obvykle tráví u babičky a dědečka na vesnici. Prázdniny jsou u konce. Zítra přijede táta a odveze synka domů. Bude 1. září a začne škola.

Kuba se jí už dávno nebojí. Není nervózní jako tehdy, když šel do první třídy. Ani ho nenapadne, aby kvůli škole brečel! Ví, že se dá se spolužáky zažít mnoho zábavy. Má báječnou učitelku. Kuba ji má moc rád! Co ta s dětmi provádí!